

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. J. K., M.Jur., Ph.D.**, zast. JUDr. Ing. Liborem Morávkem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č. j. ÚOHS-V0152/2017/IN-11174/2018/130/JHv, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 A 99/2018 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Libora Morávka, Ph.D., LL.M.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce se žádostí o informace podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), dne 26. 7. 2017 domáhal poskytnutí následujících informací: i) uvedení počtu sankčních správních řízení, která žalovaný ke dni podání žádosti vede (vedl) v oblasti své působnosti podle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, tj. v rámci gesce Sekce hospodářské soutěže, a to uvedení zvlášť, co se týče správních řízení v oblasti dohod narušujících hospodářskou soutěž, zneužití dominantního postavení a porušení § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže, ii) uvedení počtu sankčních správních řízení, která žalovaný ke dni podání žádosti vede v oblasti své působnosti podle zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, tj. správních řízení v oblasti zneužití významné tržní síly, iii) ve vztahu ke každému jednotlivému správnímu řízení pod body i) a ii) dále sdělení (např. stručnou tabulkovou formou) bližších informací o spisové značce předmětného správního řízení, předmětu správního řízení (např. tak, jak byl identifikován v rámci

oznámení o zahájení řízení, popř. jak je identifikován na spisovém přehledu), datu zahájení předmětného správního řízení a identifikaci společnosti či jiné osoby (popř. orgánu veřejné správy), proti níž je předmětné správní řízení vedeno (tj. uvedení účastníka či účastníků řízení).

[2] Žalovaný oznámením ze dne 4. 12. 2017, č. j. ÚOHS-V0152/2017/IN 35332/2017/130/Jda (dále jen „oznámení o výši úhrady“), podle § 17 odst. 3 informačního zákona vyzval žalobce, aby do 60 dnů ode dne doručení tohoto oznámení uhradil částku ve výši 7.854 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání jím požadovaných informací v bodu iii) žádosti. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. ÚOHS-V0006/2018/SO-03055/2018/310/TFr, podle § 16a odst. 7 písm. a) informačního zákona požadovanou výši úhrady potvrdil.

[3] Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2018, č. j. ÚOHS-V0152/2017/IN-11174/2018/130/JHv, podle § 17 odst. 5 informačního zákona po marném uplynutí lhůty k zaplacení částky 7.854 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací stanovené v oznámení o výši úhrady žalobcovu žádost o poskytnutí informací odložil.

[4] Krajský soud v Brně ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 A 99/2018 - 66, rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že spornou je v posuzovaném případě otázka, zda žalovaný jako povinný subjekt v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 informačního zákona v oznámení o výši úhrady dostatečně odůvodnil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady za poskytnutí informací povinným subjektem vyčíslena. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 - 25, uvedl, že povinný subjekt je povinen v oznámení o výši úhrady uvést nejen jednotkovou sazbu a dobu, kterou trvalo vyhledávání požadovaných informací, ale zároveň též odůvodnit, v čem spočívalo mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, jež bylo pro tento povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou.

[6] Podle krajského soudu však žalovaný v oznámení o výši úhrady uvedl pouze celkovou částku nákladů na vyhledání a zpracování žalobcem požadovaných informací, kterou získal vynásobením sazby nákladů uvedené v Sazebníku úhrad nákladů za poskytování informací žalovaného (dále jen „sazebník“), jež za každou započatou půlhodinu činí 238 Kč, a součinem doby 30 minut odpovídající práci jednoho pracovníka na analýze jednoho správního řízení a celkového počtu takto zpracovaných správních řízení, tj. 33. Jednalo se tak celkem o 16,5 hodin práce jednoho pracovníka žalovaného. Rozhodnutí předsedy žalovaného však neobsahovalo žádné bližší údaje, z nichž by bylo možné dovodit, jakým způsobem byla výše úhrady stanovena. Předseda žalovaného pouze odkázal na kratší dobu vyhledávání a zpracování žalobcem požadovaných informací, než tomu bylo v předchozím řízení o obdobné žádosti žalobce o informace vedeném pod sp. zn. V128/2014/IN.

[7] Krajský soud následně konstatoval, že takové odůvodnění způsobu vyčíslení výše úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není dostačující a neodpovídá zákonnému požadavku stanovenému v § 17 odst. 3 informačního zákona. Žalovaný totiž měl v oznámení o výši úhrady uvést konkrétní úkony, jež museli jeho pracovníci při zpracování žalobcovy žádosti provést, a taktéž informaci o jejich časové náročnosti. Podle krajského soudu takové odůvodnění nemohlo žalovanému činit žádné obtíže, pokud už úkony k vyhledání a zpracování žalobcem požadovaných informací podle interních sdělení založených ve správním spisu jeho pracovníci provedli. Závěr žalovaného, že celkově trvalo zpracování žádosti žalobce 16,5 hodiny, proto není podložen dostatečným odůvodněním. Bližší údaje o času, jež si zpracování předmětné žádosti vyžádalo, nelze seznat ani z jiných podkladů řízení shromážděných ve správním spisu.

pokračování

Uvedené platí tím spíše, pokud v jiné obdobné žádosti žalobce o informace žalovaný provedl alespoň orientační odhad času potřebného ke zpracování žádosti o informace, který následně ve formě úředního záznamu poznamenal do spisu.

[8] Krajský soud doplnil, že výše zmíněný úřední záznam provedl časový odhad ve vztahu k jiným informacím, než požadoval žalobce v nyní posuzovaném případě, a proto jej nelze beze zbytku využít pro určení času potřebného ke zpracování předmětné žádosti žalobce. V posuzovaném případě navíc žalobce žádal informace zjistitelné ze stručných spisových přehledů, takže nebylo nutné analyzovat obsah jednotlivých správních spisů. Oznámení o výši úhrady tak je nutné považovat nepřezkoumatelné.

[9] Podle krajského soudu pak předseda žalovaného k námitce žalobce ohledně nepřiměřené výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací pouze konstatoval, že sazbu nákladů použitou k následnému výpočtu úhrady odvodil z nákladů na platy pracovníků žalovaného a ostatních osobních nákladů s tím spojených. Ačkoli tak byl předseda žalovaného povinen podle závěrů komentářové literatury prokázat zákonnost této stanovené sazby, v odůvodnění svého rozhodnutí tak neučinil. Jinými slovy, předseda žalovaného měl v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, jak byla částka 238 Kč za každou započatou půlhodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání určena, na což však zcela rezignoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

[11] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatel nejprve odkázal na znění § 17 odst. 1 informačního zákona a komentářovou literaturu ve vztahu k definici mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. V posuzovaném případě je zřejmé, že se při zpracování žádosti žalobce o informace o takové mimořádně rozsáhlé vyhledávání jednalo. Žalobcem požadované informace se nacházely ve 33 spisech, jež byly rozmístěny v příslušných sekcích stěžovatele, který nedisponuje žádnou souhrnnou databází, a proto si značnou dobu vyžádala pouze kompletace těchto spisů. Současně bylo nepraktické, aby žádal každého zaměstnance, který pracoval na vyřízení žalobcovy žádosti, o sdělení, jak dlouho touto prací strávil. V posuzovaném případě se navíc zpracování žádosti o informace museli věnovat také jednotliví odborní radové příslušných oddělení, a to nad rámec jejich běžné pracovní náplně osobním dohledáním spisů, jejich analyzováním a zpracováním relevantních informací.

[12] Podle další námítky stěžovatele tak v posuzovaném případě bylo účelnější provést obecný test časové zátěže vyhledávání požadovaných informací a aplikovat jej na nyní požadované informace. Takový test byl proveden v rámci řízení o jiné žádosti žalobce o informace vedené pod sp. zn. V0181/2016/ST, v němž byla doba potřebná k vyhledání předmětných informací jedním pracovníkem stěžovatele stanovena na 45 minut na jeden spis. V posuzovaném případě se pracovníkům stěžovatele i přes některé nepříznivé faktory (jako například vysoká fluktuace jeho zaměstnanců) podařilo tuto dobu zkrátit o 15 minut na celkových 30 minut na jeden spis. Odkazem na dříve provedený obecný test tak stěžovatel splnil zákonné podmínky stanovené v § 17 odst. 3 informačního zákona.

[13] Stěžovatel dále namítl, že jeho sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací uvedená v sazebníku, jež činí 238 Kč za každou započatou půlhodinu vyhledávání, je adekvátní

a byla stanovena na základě nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“). Uvedená částka je odvozena z průměrných nákladů na platy zaměstnanců stěžovatele a odpovídá obdobným částkám ostatních povinných subjektů. Tato částka, ačkoli patří mezi horní polovinu sazeb povinných subjektů, reflektuje specifický způsob zpracování žádostí o informace pracovníky a odbornými rady stěžovatele. Stanovení sazby jako průměru platů všech zaměstnanců povinného subjektu podporuje také komentářová literatura. Ta vypočítává i jednotlivé součásti takto stanovené částky, přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 6 A 83/2001 - 39, je nutné mezi náklady na vyhledání informace započítat také náklady na její zpracování. Stěžovatel uzavřel, že sazba uvedená v sazebníku byla vypočítána především na základě průměrných platů jeho zaměstnanců a zahrnuje i veškeré další náklady vynaložené na zpracování žádosti o informace. Dále zdůraznil, že sazba některých povinných subjektů dosahuje až částky 800 Kč za hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací jedním zaměstnancem. Stěžovatel proto konstatoval, že částka požadovaná po žalobci za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací podle § 17 informačního zákona byla přiměřená, rádně odůvodněná a odpovídající žalobcem požadovaným informacím.

[14] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že stěžovatel se v ní snaží napravit nedostatky odůvodnění rozhodnutí svého předsedy a oznámení o výši úhrady. Stěžovatel dostatečně neodůvodnil částku 7.854 Kč požadovanou po žalobci za údajně mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Tento nedostatek nemůže stěžovatel zhojit až v kasační stížnosti, jelikož tak měl učinit již v řízení o jeho žádosti. Žalobce dále odmítl postup stěžovatele, který v souvislosti s celkovou dobou zpracování žádosti o informace odkázal pouze na obecný test odhadu časové náročnosti zpracování jiné žádosti o informace.

[16] Žalobce dále konstatoval, že jeho žádost nebyla s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací vůbec spojena. Požadoval totiž poskytnutí pouze některých základních informací o určitých správních řízeních, jež stěžovatel bezpochyby shromažďuje také v digitální podobě a jež jsou současně patrné z odpovídajících spisových přehledů, které stěžovatel k těmto řízením vede. Pokud stěžovatel informace požadované žalobcem vyhledával jiným a náročnějším způsobem, nemůže tato skutečnost jít k tíži žadatele o informace. Žalobce následně odkázal na jeho obdobnou žádost o informace typově odpovídající těm, jež požadoval v posuzovaném případě, kdy stěžovateli trvalo vyhledat a zpracovat informace ve vztahu k 29 správním řízením celkem pouze 4 hodiny a 15 minut se stanovenou úhradou nákladů ve výši 2.142 Kč. Stěžovatel tak měl možnost požadované informace v posuzovaném případě vyhledat značně rychleji.

[17] Podle žalobce také stěžovatel rádně neodůvodnil uplatnění nepřiměřeně vysoké sazby nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, jež činí 476 Kč za hodinu. Nevysvětlil ani skutečnost, proč nemohli žádost o informace zpracovat například jeho řadoví referenti, jejichž platové náklady jsou určitě mnohem nižší než platové náklady odborných radů. Žalobce následně provedl výpočet platových nákladů zaměstnanců stěžovatele za rok 2016 a dospěl k závěru, že sazba nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací měla činit jen 179 Kč za půlhodinu vyhledávání jedním zaměstnancem. Následně podotkl, že sazba stěžovatele výrazně převyšuje sazby některých soudů, přičemž konstatoval, že činnost stěžovatele se blíží právě spíše soudům než jím zmiňovaným úřadům. Žalobce závěrem uvedl, že oddalováním vyřízení jeho žádosti o informace stěžovatel již ztratil nárok na úhradu jakýchkoli nákladů souvisejících

pokračování

s tímto úkonem. Postupem stěžovatele tak bylo zasaženo do práva žalobce na svobodný přístup k informacím podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

[18] S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[20] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě stačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 - 69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132).

[23] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Z odůvodnění rozsudku je totiž seznatelné, jakými úvahami se při rozhodování věci řídil a k jakým závěrům po posouzení všech relevantních skutečností případu dospěl. Stěžovatel ostatně ani nijak blíže nerozvedl, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[24] V posuzovaném případě spočívá sporná právní otázka v posouzení skutečnosti, zdali stěžovatel řádně odůvodnil výši úhrady požadované po žalobci za mimořádně rozsáhlé vyhledávání jím požadovaných informací, a to včetně posouzení zákonnosti sazby uplatňované stěžovatelem za zpracování takové žádosti.

[25] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nejprve odkazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 - 34, z něhož vyplývá, že „*pokud je tedy žádost odložena pro nezaplacení, může žadatel proti takovému rozhodnutí brojit žalobou ve správním soudnictví. Protože by důvodem odložení bylo nezaplacení, přezkoumá ovšem správní soud věcně také tuto otázku, v rámci*

keré se bude mimo jiné zabývat výší úhrady. Tím bude zajištěna nejen ochrana žadatele, ale povinný subjekt nebude mít prostor k zneužívání oznámení o úhradě k tomu, aby neposkytnul požadované informace.“ Z uvedené judikatury je tedy zjevné, že pokud žadatel o informaci podá žalobu proti rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 informačního zákona, přezkoumává soud také výši úhrady, která byla povinným subjektem po žadateli požadována, resp. posoudí přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace. Soud však již věcně neposuzuje důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí požadované informace.

[26] Podle § 17 odst. 1 informačního zákona *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

[27] Podle § 17 odst. 3 informačního zákona *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.* Podle odstavce pátého téhož ustanovení platí, že pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží.

[28] Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ je typickým neurčitým právním pojmem. Bylo tak na stěžovateli jako na povinném subjektu, aby v kontextu konkrétních skutkových okolností posoudil, zda posuzovaný případ patří pod obsah neurčitého právního pojmu či nikoli, a to v souladu s účelem, který je v § 17 informačního zákona sledován. Pokud žádá úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, musel odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. V písemném oznámení o požadované úhradě musel povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tedy nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které by trvalo vyhledání informace, ale též byl povinen náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívala (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 - 25).

[29] K pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ lze rovněž poukázat na výklad, k němuž dospěli autoři komentáře k informačnímu zákonu, kteří pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací definovali takto: „*O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se pak bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledávání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy.*“ (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck). O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak i podle Nejvyššího správního soudu půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt záteží nad míru obvyklou. Půjde tedy především o vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti.

[30] Stěžovatel uvedl, že z důvodu určitého způsobu organizace jeho práce bylo za účelem zpracování žalobcovy žádosti o informace potřeba nejprve vyhledat a následně shromáždit spisy požadovaných sankčních řízení, jež byly umístěny v jednotlivých sekcích stěžovatele,

pokračování

přičemž již tato činnost si vyžádala značný časový prostor. Podle stěžovatele přitom bylo nepraktické zjišťovat po jednotlivých pracovnících, kteří se podíleli na zpracování žádosti žalobce, jak dlouho jim zpracování požadovaných informací trvalo. V posuzovaném případě tak bylo účelnější odkázat na obecný test časové zátěže vyhledávání informací provedený v řízení o žádosti žalobce o informace vedené pod sp. zn. V0181/2016/ST.

[31] S uvedenými námitkami se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Podle výše uvedené zákonné úpravy i soudní judikatury týkající se náhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací musí povinný subjekt v oznámení o výši úhrady uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Uvedení hodinové, či v posuzovaném případě půlhodinové, sazby a celkového času, který byl ke zpracování žádosti o informace potřeba, však pro řádné odůvodnění předmětného oznámení nedostačuje. Stěžovatel přitom v oznámení o výši úhrady žádné další údaje neuvedl a pouze konstatoval, že jednomu pracovníkovi trvala práce na jednom správním spisu celkem 30 minut. Blíže však nerozvedl, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání informací spočívala.

[32] Pokud současně stěžovatel až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odložení žádosti žalobce o informace a následně v řízení o kasační stížnosti rozvádí, jakým způsobem byla předmětná žádost zpracována a jaké úkony museli jeho pracovníci za účelem shromáždění požadovaných informací vykonat, je takový postup nesprávný. Povinný subjekt totiž nemůže doplňovat důvody žádosti úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání až následně v řízeních o přezkumu rozhodnutí o odložení žádosti o informace (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 - 25).

[33] Jednotlivé úkony provedené při vyhledávání a zpracování žádosti o informace a jejich časová náročnost přitom nevyplývají ani ze správního spisu. Nejvyšší správní soud současně nemůže přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že by v posuzovaném případě bylo nepraktické či neúčelné, aby žádal pracovníky, kteří se podíleli na zpracování informací, o sdělení, jakou celkovou dobu takovou práci strávili. Žádal-li totiž stěžovatel interními sděleními příslušné pracovníky jednotlivých sekcí o zpracování určených informací, které následně tyto pracovníci stěžovateli předložili taktéž ve formě interních sdělení, nic stěžovateli nebránilo, aby tyto pracovníky dopředu vyzval, ať zaevidují a následně sdělí celkový čas, který vyhledáváním a zpracováním informací strávili.

[34] Vzhledem k uvedenému absenci výše vymezených skutečností v oznámení o výši úhrady nemůže zhojit ani odkaz předsedy stěžovatele na obecný test časové zátěže vyhledávání informací provedený v řízení o předchozí žádosti žalobce o informace vedené pod sp. zn. V0181/2016/ST. Předseda stěžovatele totiž pouze konstatoval, že oproti předmětnému testu jeho pracovníci zpracovali v daném případě požadované informace ještě o 15 minut rychleji. Nijak se však nezabýval otázkou, zdali bylo možné uvedený test aplikovat i v posuzované věci, pokud v řízení o předchozí žádosti, v jejíž souvislosti byl zpracován, žalobce žádal také jiné informace, jež vyžadovaly bližší prostudování obsahu spisu. Uvedené platí tím spíš, pokud v posuzovaném případě žalobce požádal o informace zjistitelné ze stručných spisových přehledů. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 - 32, ve vztahu k jiné žalobcově žádosti o obdobné informace konstatoval, že vyhledání takových informací představuje pouze administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, které má stěžovatel k dispozici, přičemž při jejich zpracování se jedná pouze o mechanické shromáždění údajů.

[35] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že z oznámení o výši úhrady stěžovatele není v rozporu s § 17 odst. 3 informačního zákona patrné, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady v částce 7.854 Kč vyčíslena.

[36] Stěžovatel dále namítl, že jeho sazba za každou započatou půlhodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací ve výši 238 Kč zveřejněná v sazebníku je adekvátní náhradou za náklady na zpracování žádosti o informace, přičemž jako taková odpovídá nařízení vlády a neodlišuje se od sazeb uplatňovaných jinými povinnými subjekty. Její výše podle stěžovatele dále zahrnuje průměrné platy jeho zaměstnanců a další náklady související s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací.

[37] Komentářová literatura ve vztahu k posouzení adekvátnosti sazeb uplatňovaných povinnými subjekty za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, s níž se lze pro účely dané věci ztotožnit, dovodila, že v případě, kdy je výše této sazby žadatelem o informace zpochybněna, je na povinném subjektu, aby konkrétní výši stanovené sazby doložil jejím přesným výpočtem, nebo prokázal, že její výše odpovídá nákladům, které s danou činností zpravidla vznikají (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck). Žalobce přitom přiměřenost předmětné sazby zpochybnil a zdůraznil, že je ve vztahu k sazbě uplatňované soudy více než dvojnásobná. Předseda stěžovatele však k takové námitce žalobce jen uvedl, že výše stanovené sazby odpovídá nařízení vlády, přičemž při jejím stanovování ji odvodil z nákladů na platy a z ostatních nákladů s tím souvisejících. Obdobně argumentoval stěžovatel také v kasační stížnosti, přičemž ve vztahu k výpočtu její výše pouze odkázal na komentářovou literaturu, jež vyjmenovává složky této sazby a další náklady spojené s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, které však blíže neoznačil. Nijak se však nezabýval skutečností, zdali předmětná sazba odpovídala skutečným nákladům vynaloženým na zpracování předmětné žádosti žalobce o informace.

[38] Z výše uvedeného je tak zřejmé, že stěžovatel k námitce žalobce jako žadatele o informace nedoložil, zdali je jím stanovená a uplatňovaná sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací adekvátní. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že i z tohoto důvodu je oznámení o výši úhrady, resp. rozhodnutí předsedy stěžovatele, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně posoudil výše uvedenou spornou právní otázku a svůj rozsudek současně řádně odůvodnil. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce má vůči stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[42] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti žalobce tvoří odměna za zastupování advokátem. Ta byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační

pokračování

stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně přidané hodnoty, a proto byla výše odměny zvýšena o 714 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkově tedy je stěžovatel povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu